

Annak, akiről Gergőt mintáztam
Dr. Papp Zoltán okleveles bányamérnöknek

I. A Negyed

Fullasztó meleg nyári este borult a Negyedre. Bizonyos utcasarkokon, kapualjakban megjelentek a magukat áruló lányok, köztük is egy igen fiatal, szép teremtés. Első munkájára várt, háta mögött a sötétben egy férfi húzódott meg, cigarettázott, vigyázva, nehogy a friss hús meglépjen. Aztán megjelent a fekete kocsi. Ahogy ígérték, az ügyfél pontos volt. Megállt, kinyitotta az ajtót, mire a lány beült az anyósülésre, aztán elhajtottak.

– Hová megyünk? – kérdezte a lány, mikor elhagyták a Negyedet. Azt hitte, pár sarokkal arrébb megállnak, megtörténik az aktus, aztán viszik is vissza, majd jön a következő fuvar.

– Csak egy nyugodtabb helyet keresünk – válaszolt a sötét hajú, sötét, rövidre nyírt körszakállat viselő, fekete pólós férfi a vezető ülésben, miközben gyorsított. Gyakran nézett bele a visszapillantó tükörbe. Jó fél óra autózás után egy sötét parkolóban megálltak. A férfi kicsatolta mindkettejük biztonsági övét, majd a lány fölé hajolt, mintha meg akarná csókolni. A lány nem vette észre a férfi erős kezében villanó injekciós fecskendőt. Érezte a vállán a szúrást, szemei elkerekedtek, szólni már nem volt ideje, teste megadta magát, ájultan hanyatlott hátra. A férfi kiszállt a kocsiból, felnyitotta a csomagtartót. Kiemelte a vékony testet az anyósülésről és a csomagtartóba fektette, majd rácsapta az ajtót.

Körülnézett. Jól ismerte már tetteinek színhelyét, az elhagyatott parkolót a város szélén. Itt soha nem keresné őket senki. Mindig óvatosan hagyja el a Negyed házait, vigyázva, nehogy valamelyik strici kövesse. Beült a kocsiba, magára csukta az ajtót és telefonált.

– Igen? – rekedtes férfihang szólt a mobilból.

– Gyuri, én vagyok. A csomag készen áll.

– Remek. Nem követtek?

– Nem. Senki nem jött utánam.

– Jól van, Geri! Hozd a leányzót, aztán majd meglátjuk, mit tudunk vele kezdeni!

□ □ □

Túl volt egy természetes szülés levezetésén, majd egy hosszú vajúdást követő császármetszésen. Egy pohár víz kíséretében, az orvosi szobában rápillantott a mobiljára. Nézte egy ideig az sms-t, amit Évi küldött. Nem értette. Aztán rohant az ápolónő, hogy az egyik vajúdó kismama elájult. Lecsapta a telefont és a vizespoharat; indult a nővér után.

Késő délutánra járt az idő, mire hazaindult. Melegfront érkezett az éjjel, ami rengeteg szülést beindított, a kollégáival nem győztek egyik szülő nőtől a másikig futni. Biciklivel ment haza. Pár éve szokott

rá; jó időben mindig biciklivel járt munkába – a közel tíz kilométeres táv ellenére. Jobban érezte magát ezzel az életformával. Mire hazaért, lemozogta a feszültséget, és a súlyát is tartotta, amely a folyamatos kocsi használat mellett föl-leingázott, de inkább föl, mint le.

Hazafelé eszébe jutott felesége üzenete, amely előtt értetlenül állt. Gondolta, felhívja, de egy ilyen jellegű üzenetet, hacsak nem valami tévedés, akkor mégiscsak személyesen kell megbeszélniük. Az asszony ilyenkorra végez a munkával, otthon fogja találni a kertben vagy a tornácon.

A ház valaha az anyjáié volt. A halála után újjátta föl, majd költözött be, és bár az épület külső jegyei – különösen az előkert – megidézte a sok tíz évvel ezelőtti rózsás-virágos első udvarok hangulatát, az épület belseje egy modern lakást tükrözött. Évit nem találta a kertben.

– Elment! – kiáltott át a szomszédasszony a drótkerítésen. – Ha az Évit keresed, elment!

Némán állt meg a kerítés mellett, egyik oldalán a drótkerítés, mögötte az alacsony, otthonkát hordó, szakadt szalmakalapban kapálgató Gertrúd, anyja néhai szomszédja; másik oldalán felesége szépen gömbölyödő karalábéi.

– Az orvostól jöttem – magyarázta az asszony a kapanyélen támaszkodva –, aztán jött velem szemben csinosban. Azt mondta, egyik barátnőjével találkozik a belvárosban, de estére megjön, mert locsolni kell.

Most már tényleg nem értette az üzenetet. Ha végleg el akart menni, akkor miért pont a szomszédasszonynak mondta, hogy este megjön. A kertet nem hagyná itt, pont most, amikor érik a paprika, a paradicsom, már a befőttés üvegeket is előkészítette. Végignézett a rendezett ágyásokon, a szakszerűen, türelemmel nevelt növényeken, majd bement a házba.

Kitárt és üresre rámoltt szekrényajtókat várt, elszórt táskákat, helyette minden a megszokott rendet mutatta. Felesége cipőit, ruháit rendezetten, a helyükön találta, a hűtőben felaprítva, bekészítve illatoztak egy lecsó hozzávalói, az étkezőasztalon pedig egy jól ismert kézírással, egy cetlire firkantott üzenet várta:

„Találkozóm van. Este jövök. Puszi!”

Mélyet sóhajtva ült le az egyik székre, és elővette a telefonját. A cetlit nyilván akkor írta, amikor kora délután elindult itthonról, alig egy órával később pedig minden előjel nélkül megküldte az sms-t:

„Tudom, mit művelsz a Negyedbeli nőekkel. Ne keress többet, különben megbánod.”

Ült a szűk, levegőtlen, vaksötét szoba padlóján, lábát két karjával átkarolta. Régen fél óra elég volt hozzá, hogy zokogva verje az ajtót, kérlelve a férfit, engedje ki. Most, ki tudja, mióta ült itt, egyhelyben. Valaha az anyja zárta be folyton a sötét, szűk kamrába, ha elege lett belőle. Így büntette olyan tettekért, amelyekre ma már nem emlékezett. A gyerekkori traumákról aztán beszélt a férfinak, aki kezdetben megértőnek mutatkozott, majd egy idő után ő maga is ezzel büntette olyanokért, amelyek a férfi szerint büntetést érdemeltek. Csak hosszú évek pszichológiai terápiái során tanulta meg: bezárva lenni egy szűk, sötét helyiségben nem olyan borzalmas, miképp még fiatal nőként is megélte. Egyszer bent rekedt egy liftben, de fegyelmezetten kivárta, míg kiszabadították. Később már akkor sem esett kétségbe, amikor egy hasonló, száraz forró nyáron érkező, hirtelen eső után bevágódott mögötte a pinceajtó, és odalent ragadt. Egy ideig feszegette az ajtót, aztán – mikor csak nem boldogult vele – leült a pince hűvös lépcsőjére, és várt. A pince kellemes hideget nyújtott a kinti forróság elől, égett odalent pár pipics¹, amelyek nem engedték közel a régmúlt rémképeit. Várt, mert tudta, a férjének nemsokára haza kell érnie, és amint hallotta a kocsit beállni a garázsba, kiabálni kezdett.

¹ Pipics: Gyenge fényt adó lámpa.

– Mi történt!? – hallotta odakintről, miközben párja is feszegetni kezdte az ajtót.

– Becsapódott mögöttem, és nem nyílik! – kiáltott ki.

– Mindjárt hozok szerszámot – jött odakintről a tompa hang, majd nemsokára újból feszegetés hangját hallotta, aztán egyszer csak kivágódott a régi ajtó. Éles fény tűzött a szemébe, csak a sötét alakot látta, aki valamilyen fém szerszámmal a kezében állt odakint, és a kezét nyújtotta.

– Esett. Biztos bedagadt az ajtó, azért nem nyílt. Jól vagy? – kérdezte tőle.

– Igen, jól – válaszolt, miközben kezét adva az erős férfikézbe, kilépett a napsütésre. – Köszönöm, Gergő!

Próbálta többször hívni, de a telefon ki sem csöngött, kikapcsolták. Felállt, kivette a behűtött vizet a hűtőből, töltött magának egy pohárral, aztán kiment és kikönyökölt a tornác széles korlátjára. A korlát egy oszlopa mellett a Napon, nagy befőttes üvegben, kis fém fedővel letakarva kovászos uborka érett. Az anyja is mindig ide szokta rakni, érni, csak, míg Évi fedőt tett az üvegre, az anyja mindig egy konyharuhával terítette le az üveg tetejét, amelyet lekötözött. Így állt az uborka három-négy napot, mire megérett.

Hát, megtudta – gondolta Gergő, kezében a hosszúkás vizespohárral. Persze, csak idő kérdése volt, hogy a nő rájöjjön, miért megy el olykor hirtelen éjszakánként. Meg kellett volna neki mondania? De megértette volna? Elment, elmenekült... A felesége egyszerűen kilépett az életéből? Hogy tudhatta meg? Pár napja még semmi jelét nem mutatta, miszerint bármire rájött volna. Nem szokták egymás telefonját nézegetni; Évi egyébként sem az a kutakodó fajta, nem is veszekedtek már jó ideje, és az asszony viselkedése teljesen természetesnek tűnt. Hagyja békén – ezt írta. De akkor miért ment el egy szál nyári ruhában, szandálban, egy oldaltáskával? Mert más nem hiányzott: a fehér, kék csíkos szandálja, a fehér, műbőr oldaltáskája, és Gertrúd csinosban látta, tehát valamelyik nyári ruhájában indult el itthonról. Nem pakolt össze, nem vitt magával több napra való ruhát, ráadásul a kocsija is itt áll a tető alatt, a sajátja mellett. Ha a városba ment pár órára, busszal utazott, ha valóban el akart menni, miért nem autóval ment? Valami történt vele a városban... Kivel találkozott, és mit tudhatott meg tőle? Ennyire sötét lenne saját titkos élete, hogy még a holmijáért sem jött haza... Beszélne vele, el kell érnie, hogy hazajöjjön, hiszen nem jókedvéből pakol ájult lányokat éjjelenként a kocsi csomagterébe.

□ □ □

Az ajtó egyszer csak kinyílt. A cigaretta, parfümök és emberi izzadságszag egyvelege ömlött be a raktárnak használt helyiségbe. Szemébe éles fény tűzött, a kinti lámpák sárgás világossága. Hunyorogva nézett föl, mire – egy nagyon rég hallott hang kíséretében – egy vékony alak lépett be a szobába.

– Na, szedd magad össze, aztán gyerünk öltözni!

Ércesen rekedtes női hang volt, bárhol felismerte volna. A szobában hirtelen fény gyúlt, majd feszes ruhájában, vérvörösre festett, magasra tornyozott hajkoronával és ugyanolyan színű rúzzsal a száján, magas sarkú cipőben besétált a Madám.

– Hát, te sem lettél szebb az elmúlt években – állt előtte derekára tett kézzel. Nem állt fel, csak nézte maga előtt a rusnya vénasszonyt, majd hosszú, göndörödő haját hátratúrte.

– Miért? Mit várt tíz év után? – kérdezte. – Topmodellt?

Az ezer ráncú asszony elhúzott szájjal mosolygott.

– Na, állj föl, mert a Géza kiadta, készítslek össze!

– Hagyjon nekem békét! – szólt vissza még mindig ültében. – Nem gondolja, hogy megint maguknak fogok dolgozni?

– De bizony, gondolom! – az ajtóból érkező erős férfihangra összerezzen, de még reagálni sem tudott. A hajába markoltak, majd a jól ismert hanghoz társult,

szintén jól ismert, erős és kegyetlen kéz felrángatta a földről.

– Eressz! – nyögte, miközben próbált a szorításból szabadulni. A férfi magas volt, sovány, rövid hajú, szájában cigaretta lógott. Erős kezén kidagadtak az erek.

– Jaj, de megerősödött valaki, amióta nem láttam! – morogta bele a fülébe, majd hatalmasat taszított rajta, mire bezuhant két szék közé. Az esés fájdalmas volt, rég nem érzett még hasonlót sem. Mire felocsúdhatott volna belőle, a férfi talpra rángatta. Csattantak a hatalmas, égő pofonok az arcán, amelyek elől nem tudott elhúzódni. Fogát összeszorítva tűrte, mint valamikor régen annyiszor, közben a könnye csordult. A következő lödítés ismét a székek közé taszította.

– Majd leverem én ezt a bátorságot – hörögte a pasas, miközben hatalmasat rúgott a lábába. A szájába harapott, a rúgás borzalmasan fájt. Két kezét a fejére szorította, közben próbált úgy fordulni, hogy a rúgások ne a hasát ériék. Igyekezett elnyomni magában az érzést, amely egyre erősebben tolakodott benne elő: úgy érezte, bármelyik pillanatban elbőgi magát. A rúgások nem értek véget, érték a végtagjait, a hátát. Mindet elnyomott nyögésekkel kísért, de kérlelni, könyörögni nem lett hajlandó. Ismerte, úgysem hagyná abba.

– Elég lesz! – hallotta a Madám rekedt hangját. – Így akarod munkába állítani?

A férfi lihegett, majd megragadva vállán a vékony anyagot, felhúzta. Repedt a virágmintás nyári ruha, tagjai lüktettek a fájdalomtól, orrából meleg vér folyt a szájára.

– Nézd meg, te állat, mit csináltál – sápítozott a Madám –, így nem küldheted ki az utcára!

– Nem kell az utcára küldeni! – lihegte az ipse. – Tüzet oltani a moslékos vödör is jó.

Úristen, most fogja megerőszakolni – villant bele a rettegéssel vegyült gondolat.

– Úgy látszik, a kicsi Gini elfelejtette, valaha nekem köszönhette, hogy nővé vált – lihegte még mindig a pasas. Gini, utoljára is ez a férfi hívta így. Behunyta a szemét. Dolgozni nem küldi az utcára, de megerőszakolja, és neki évek múltán újból el kell viselnie, akarata ellenére magáévá teszi, megveri, bezárja... Menekülni pedig semmi esélye. Egy évtized után Géza újra kiéli rajta magát.

□ □ □

Sokáig támasztotta a tornác széles, fehérre meszelt kőkorlátját. Gondolatai messze jártak, valahol a régmúltban. Addig is sokat járt a Negyedbe, és amint Évit, úgy Gerdát, az előző feleségét sem avatta be, hová rohan el bizonyos éjjelenként. Az asszony hosszú évekig tűrte ezt, majd mikor a lányok már

középiskolások lettek, elkezdte vádolni, biztos nők után rohangál, és megcsalja őt. Soha nem mondta meg neki, részben igaza volt: nők után ment a Negyedbe, csak nem úgy, ahogy Gerda gondolta.

A Nap lassan kúszott lefelé az égboltról, a hőség nem enyhült, napok óta verte a hőmérő a negyven fokot. Otthagyta a poharat a könyöklőn, kisétált az utcára, nézte, hátha a buszmegálló felől mégis felbukkan Évi napbarnított, magas alakja. Az utca kihalt volt, ilyen melegben még macskát sem lehetett látni. Próbálta többször hívni, a telefon azonban mindig kikapcsolt állapotot jelzett. Ez sem rá jellemző. Miért kapcsolata ki? Ha nem akar vele beszélni, elég, ha nem veszi fel a telefont. Visszasétált a házba, benyomta a klímát, majd elővette a felaprított hagymát és sonkát, feltett egy serpenyőt a tűzre, és hozzálátott megfőzni a lecsót. A piruló hagymaillatban eszébe jutott, ma már milyen könnyen főznek télen is friss lecsót. Az anyja ebben az időszakban mindig több üveggel főzött be, hogy legyen télre. Évi lecsót nem, de paradicsomot rakott el télre, mondván, jobb a hazai levesbe, mártásba, a pörköltet is ízesítette vele. A lecsót egyszerűen főzte; csak némi feketeborsot, piros paprikát és sót tett bele, az ízt a jól harmonizáló hagyma, paprika és sok paradicsom adta. Az anyja másképp készítette, sok paprikával és tojással, de Gergő hamar rászokott felesége ízvilágára, szerette a főztjeit, így most ő is ugyanúgy főzte meg az ételt.

Mikor a zöldségek mind a serpenyőben rotyogtak, letakarta, kis lángra vette, aztán kiment a kertbe

locsolni. Az üvegházban nézte a sárgán-zölden duzzadó paprikákat. Első feleségével és a gyerekekkel mindig ilyen tájt mentek nyaralni, a hőséget vízparton töltötték. Mióta Évi minden évben megművelte a kertet, június elején és utószezonban jártak pihenni. Az asszony ragaszkodott hozzá, a termés ne legyen elhanyagolva, be legyen takarítva. Sok mindent befőzött, lefagyasztott, aszalt, szárított. A kerthez jól értett, hiszen kertészeti iskolát végzett – egy paradicsomkertészetben dolgozott –, minden mást magától tanult. Magától, mert nem akadt senki, akitől mindent megtanulhatott volna.

Hová mehetett? Ha valóban tőle akar menekülni, kihez ment? Hiszen rajta kívül senkije sincs.

□ □ □

Összegömbölyödve feküdt a sarokba egymásra dobált, rossz székek között, két karját a hasára szorította, a szájába harapott. Géza ott lihegett fölötte. Villództak előtte az emlékek. Nagyon régen végezte már hasonlóan, megverve egy szoba sarkában, míg a férfiben tombolt az adrenalin, aztán felrángatta az ágyra, lehúzta sliccét, és egyszerűen magáévá tette, ő pedig ernyedttel és üres tudattal tűrte. Most is ez fog következni, és senki nem tesz érte semmit. A Madám nem szól, mert annak is érdeke fűződik Gézához, más lány sem fog neki segíteni, ha Glória

beszélte is nekik arról, hogy itt van. Mind félnek, miképp annak idején őt is a félelem kötötte ide és Gézához. Nem hagyhatja magát megerőszkolni, de nem tud elmenekülni. Fel sem tud állni. Tagjait átjárta a rettegés, és mindene fájt.

– Géza, gyere, megjött a szajré! – hallatszott ekkor valahonnan. Látta, amint a férfi lábai eltávolodnak tőle.

– Öltöztess át! – szólt a férfi a Madámnak.

– Mégis mit kezdjek vele? – recsegte az idős nő. – Össze-vissza verted!

– Akkor is szedd össze! Piát hordani jó lesz, később majd törődöm vele.

Tangát tíz éve nem hordott, a melltartó legalább egy számmal szűkebb a megszokottnál, a ruhában is alig kapott levegőt. Lábai a kerti papucshoz, túraszandálokhoz, lapos talpú cipőkhöz szoktak, alig bírt megállni a magas sarkúban, és az a borzalmas smink, amely mindent elfedett, ami ő volt.

– Na, indulj meg! – ordított rá a Madám. – Van itt épp elég dolog!

Lassan indult meg előtte, majd a lépcsőnél maga elé engedte. Az idős asszony valaha ugyanazt csinálta, mint a lányok. Árulta a testét, aztán megvette az épületet, amely sok mindenként funkcionált. Nem csak a lányok egy része adott a felsőbb szobákban szolgáltatást, a földszinten bár működött, a hátsóbb

helyiségben szerencsejáték, az alagsorban pedig illegálisan cserélt gazdát drog és pénz. Gini jól ismerte az asszonyt, akit egyszerűen mindenki csak a Madámnak szólított; túl jól ismerte Gézát, az épületet, amelyben most a raktár felé mentek, és az egész Negyedet. Közel tíz évvel ezelőtt még ő is kint állt az utcasarkon, várta a férfi vendégek kocsiját, majd adta magát oda egy éjszaka akár fél tucat kuncsaftnak.

Lekapcsolta a tűzhelyet. A lecsó ott gőzölgött a serpenyőben. Nézte egy darabig a forró, pirosas ételt. Ritkán evett egyedül. Ha éjjel ért haza egy-egy elhúzódó szülésből, már nem zörgött a konyhában, megvárta a reggelit; ha délután, akkor együtt vacsoráztak. De Évi most nincs itt, ezért szedett, vágott hozzá egy szelet kenyeret, és leült enni. Más volt az íze, mint az övé. Ugyanúgy főzte, ugyanúgy fűszerezte, mégsem lett ugyanolyan.

Próbálta magában rendezni az elmúlt hetek történéseit. Rá akart jönni, mi válthatta ki feleségében, hogy elmenjen, és arra, miképp jött rá az ő titkos életére. Nem emlékezett olyan különös eseményre, amely magyarázta volna ezt a hirtelen páfördulást. Illetve, talán mégis... Több hete Évi a városba ment, hazaérve őt már itthon találta, és feltűnt neki, az asszony nagyon csendes. Kérdezgette, mi bántja, mi